

og i alle levende Sprog vil Ordet Dødsstraf, og ikke Livsstraf findes anført. Efter min Mening er det fuldstændig correct at ombytte dette ganske besynderlige Udtryk med hiint andet; Liv og Død ere to saa forskjellige Ting, at der ikke synes at kunne opstaae nogen Tvivl om, hvilket af dem man skulde bruge. Jeg kan derfor ikke Andet end paa en vis Maade betragte Dødsstraffens Afstæffelse som et Livs-spørgsmaal, paa Grund af, hvad jeg tidligere bemærkede om, hvorledes man efterhaanden er kommen paa det Standpunkt, hvorpaa man nu befinder sig. Men jeg troer tillige, at det Livsrum, der nødvendigviis maa hengaae, for at komme til Afstæffelse af denne Straf, nu maa ansees at være udrundet for os, idet jeg naturligtviis mener, at der er Forskjel paa Folkelagene, Forskjel paa den Modenhed, der findes hos de forskjellige Nationer. See vi f. Ex. hen til det sydlige Italien, til Neapel, som i de senere Aar har været priisgivet organiserede Røverbander, og sammenligne vi Tilstanden der med vore Forhold, vil det være øiensynligt, med hvormegen Grund man endnu der opretholder Dødsstraffen, som jeg, anvendt der, egentlig ikke betragter som Dødsstraf, men kun som en Forholdsregel, der tages imod organiserede Høbe, der søge at bekriige Staten og true dens Sikkerhed; det er mere en Slags Borgerkrig, end egentlig Anvendelse af Dødsstraf, som der i dette Forhold kan være Tale om. Man kan sige — og det er vist, ligesom det jo ogsaa staaer i Lovbøksstet —, at alle mutilerende, lemlestende Straffe, alle piinlige og qvalfulde Dødsstraffe ere afstæffede, og at det kun er selve Afslivelsen, der er Tale om. Ja, dette er Tilfældet, hvad den legemlige Straf angaaer, men det er ikke Tilfældet med Hensyn til den sjælelige Straf. Jeg skal forklare, hvad jeg herved mener. Jeg sigter her til to Ting: den ene er Dommens Dplæsning paa Skafottet for Forbryderen, hvilken Act jeg troer passende kunde ophæves, da det kun er at forlænge den Dødsdømtes Qualer uden den mindste Nødvendighed. Dømmen kan publiceres ham i Fængslet; naar han er kommen paa Skafottet, saa bør der efter min Mening ikke være Andet tilbage end saa hurtigt som muligt at afslive ham, og man bør

ikke i de sidste Dieblik forlænge hans sjælelige Dødsqual. Naar Alt kommer til Alt, saa er netop dette den sande Straf: Forbryderens sørugaaende sjælelige Qualer. At de Tilstedeværende skulde høre synderligt paa Dommens Dplæsning, troer jeg ikke; der er vistnok ikke en Tiendebeel af dem, der bivaane Henrettelsen, der høre derpaa, og det er jo heller ikke nødvendigt at oplæse den, thi den er tilstrækkeligt bekendtgjort iforveien, og den behøver derfor ikke at bekendtgjøres igjen fra Skafottet. Der er en anden Act, som jeg ogsaa meget kunde ønske at faae saa kort som muligt, og det er Præsens saakaldte Forberedelse. Lad Præsien forberede den Domsældte i Fængslet saa meget og omhyggeligt som muligt, men lad ham ikke holde lange Tale paa Skafottet. Jeg har overværet saadanne Tilfælde, og jeg maa tilstaae, at det smertebe mig inderligt, at man ikke tog mere Hensyn til Dødsangsten, til den forfærdelige Stemning og Sjælequal, hvori Forbryderen var, ved at man holdt en lang Tale, der vistnok var meget trøstelig, men hvoraf Forbryderen vistnok ikke hørte Meget; thi paa den anden Side af ham stod Skarpretteren og Blokken. I Pag. 21 af Motiverne til nærværende Lovbøksstet har man kaldet Afstæffelsen af Dødsstraffen „practisk ugjørlig“, og hvorfor? fordi, siges der, at derved nu findes saamegen Naahed i forskjellige Samfundsklasser, at den ikke kan undværes. Jeg skal, hvad denne Naahed angaaer, tillade mig at bemærke, at der ingen Veilighed er, hvorved der gives denne Naahed mere Næring end ved offentlige Henrettelser, og derhos forekommer det mig, at man ikke har været tilbørligt opmærksom paa den store Forskjel, der er paa Naahed og Elethed. Naahed er ingenlunde det Samme som Elethed. Indenfor den raade, uslebne Skal kan — jeg taler her i Almindelighed — boe det ædleste Sind, hvorimod der indenfor den blankpolerede Skal kan findes det fletteste Sind, og jeg kan derfor ikke betragte disse to Ord som Synonymmer; men Naaheden kan, som sagt, netop her fremkaldes, og det til den Grad, som det ogsaa har fundet Sted, at en Hob, som havde samlet sig omkring Skafottet, udbryd i Harmssrig, da Forbryderen blev benaadet. Dertil kan Naaheden gaae, men alli-